

בע"א (חדרה) 27691-01-14 - שי עוז מור נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 27691-01-14 - שי עוז מור נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 27691-01-14

שי עוז מור

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[23.02.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול דו"ח חניה מס' 21275250 מיום 3.8.99 (להלן: "הדו"ח") שניתן למבקש בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי ביום 26.2.07 נמסרה לו התראה טרם נקיטת הליכים בגין הדו"ח (ודו"ח נוסף שבוטל), בקשתו לביטול הדו"ח נדחתה והמשיבה עמדה על קיומו (נספחים א'-ג' לבקשה), בקשות נוספות של המבקש נדחו (נספחים ה', ו' לבקשה) עד שביום 23.3.09 שילם למעקלים את סכום החוב בסך של 1,130 ₪ "תחת מחאה", בשלוש המחאות.

תביעת המבקש לבית המשפט לתביעות קטנות (תק 134-04-09) נדחתה בהעדר סמכות עניינית.

המבקש הורה על ביטול 2 המחאות מתוך השלוש, בטענה כי מצבו הכלכלי אינו מאפשר לו לעמוד בתשלומים ולכן המשיכה המשיבה בהליכי גבייה.

תביעה שהגיש המבקש בינואר 2013 בסדר דין מהיר לבית המשפט השלום בפתח תקווה (941-01-13) לביטול הקנס ופיצוי בגין עוגמת הנפש נמחקה לבקשתו.

בחודש מאי 2013 הגיש המבקש תביעה נוספת במסגרתה עתר להצהיר כי העונש התיישן (ה.פ. 13525-05-12).

הדיון בתביעה קבוע לשמיעת ראיות לחודש ספטמבר 2014.

לטענת המבקש המשיבה לא הוכיחה כי המציאה לו את הדו"ח תוך שנה מיום ביצוע העבירה ועל כן הדו"ח התיישן ויש להשיב לו את הכספים שנגבו ממנו שלא כדין.

לטענת המשיבה היא שלחה למבקש הודעת תשלום קנס בגין הדו"ח בדואר רשום במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו. עוד ציינה כי אין חולק שהמבקש ידע על הדו"ח בשנת 2007 ומשכך יש שיהיו רב בהגשת הבקשה כעת.

המשיבה פירטה בתגובתה את ההליכים הרבים שמנהל וניהל המבקש כנגדה, הפנתה להתכתבויות לאורך השנים ולשיהוי בו נקט המבקש וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה.

דין

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

הדו"ח מושא הבקשה ניתן למבקש בשנת 1999 והמועד להישפט בגינו חלף זה מכבר.

סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד") קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

מהבקשה עצמה, כמו גם מנספחיה, עולה כי המבקש ידע אודות הדו"ח כבר בשנת 2007 ובקשותיו לביטול לא צלחו. כך גם תביעת המבקש בבית המשפט לתביעות קטנות נדחתה כבר בשנת 2009 כאשר מחד, המבקש לא הגיש בקשות מתאימות סמוך לאחר מכן ומאידך, הורה על ביטול ההמחאות שנמסרו לתשלום החוב.

שבתי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע מאז שנת 2009, לכל המאוחר, עת תביעתו בבית המשפט לתביעות קטנות נדחתה בחוסר סמכות עניינית, לא פנה לבית המשפט בבקשות מתאימות ולא מצאתי מענה. לכך יש להוסיף כי המבקש מנהל הליך מקביל בהגישו תביעה למתן פסק דין הצהרתי להתיישנות העונש. עיון בפרוטוקול הדיון מיום 25.12.13 מעלה כי הצעת פשרה של בית המשפט לפיה המשיבה תשיב למבקש את ההמחאות שטרם נפרעו ואת הסכום שנפרע - נדחתה על ידו והוא עומד על ניהול ההליך.

לאחר עיון בבקשה ובנספחים שצורפו לה נותר בי הרושם כי המבקש חרט על דגלו מאבק במשיבה ללא פשרות על אף שלכאורה המשיבה הסכימה זה מכבר להשיב לו את הכספים שנגבו וזאת לפנים משורת הדין, בשל מצבו הבריאותי והכלכלי.

סעיף 230 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".
באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...) משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".
וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדגר נ' מ"י (27.1.10):

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול בית שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בצינו:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקש לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)) והן יוכרעו במסגרת התביעה שמנהל המבקש בבית המשפט השלום בפתח תקווה.

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר השהייה בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה.
המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אדר תשע"ד, 23 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.